

Det till i går af Föreningen för Kvinnans politisrösträtt i Wiktoriasalen anordnade offentliga mötet öppnades klockan 8,15 eftermiddagen af fröken Anna Lindhagen, hvilken hälsade publiken välkommen, hvarefter ordet öfverlämnades till miss C. Tite, som talade om anledningen till den engelska suffragettrörelsen och dess verkningar.

Talarinnan påminde till en början publiken, att i år startas den stora opinionsyttringen för kvinnans rösträtt, och att alla, som kunde, borde deltaga i densamma. Därpå kom hon in på ämnet "Suffragettrörelsen i England och dess verkningar". Hon beundrade icke den bröstgangesmetod, som är typisk för England, och ville ej tillråda något annat land att försöka sig på densamma. Först borde man åtminstone försöka alla andra metoder. Men i England vore denna metod den enda, som någorlunda passade. Den stridande delen af rösträttskvinnorna hade hjälpt saken mest framåt i detta land, och där vore denna metod alldeles nödvändig för att vinna gehör, fast talarinnan själf för sin privata del ej gillade densamma och ej alls hade lust att slå sönder några fönster.

Ett af de stora skälen för den bröstgangesmetoden i England vore det, att mannen och kvinnan i detta land ej alls stode lika inför lagen. Så kan t.ex. en man taga en annan kvinna till sig och lefva tillsammans med henne i samma hus, i hvilket den lagvigda hustrun bor, utan att denna kan göra det minsta för att hindra detta.

I England anses det till och med, som om barnen ej ha två föräldrar. De ha endast far. Mor räknas ej till föräldrarna. Ett exempel härpå. En rik man hade en dotter, som var gift och hade två gossar. Innan han dog, testamenterade han hela sin förmögenhet till de båda gossarna. Som nu fadern lefde med en annan kvinna, blef det skil-

mässa. Efter en tid dog en af gossarna. Då tillföll den-
nes del af förmögenheten den fränskilde fadern. Modern
fick ej något.

Största skälet hvarför kvinnorna slå sönder fönster
vore, att de stå utan skydd, och att i följd däraf "Hvita
Slafhandeln" är mera utbredd i England än i något annat
land. Kvinnorna gingo föresten i samma spår, som männen
gått före dem, då de stredo för sin rösträtt. Enda skill-
naden vore den, att de ännu ej tagit något människolif.
Talarinnan ansåg slutligen, att det vore omöjligt, att
metoden i fråga i ett sådant land som England kunde ska-
da kvinnornas rösträttssak.

Mrs M. Coates Hansen började sitt anförande med
att påpeka, att de svenska männen vore bra mycket hyg-
ligare mot kvinnorna än engelsmännen, och att det till
följd häraf ej i Sverige kunde komma till några sådana
åtgärder från kvinnornas sida som i England.

Mrs Hansen yttrade, att det varit på förslag, att
kvinnan först skulle visa sig kompetent att ha politisk
rösträtt, innan hon finge densamma. Så skulle man t. ex.
först genom kommunal rösträtt pröfva, om hon vore lämp-
lig för den politiska. Detta ansåg talarinnan vara myc-
ket inkonsekvent, alldenstund inga som helst prof ålades
mannen. Denne hade rösträtt, så fort han uppnått en viss
ålder oberoende af sin lämplighet.

Hon talade därefter om, hvarför alla motioner om
kvinnans rösträtt fallit igenom i England, och hurusom
andra politiska motiv därvid spelat roll.

Det, som de engelska kvinnorna åstundade, vore en
regeringsåtgärd. Alla föregående förslag hade nämligen
framlagts af privatpersoner.

Till sist uttalade Mrs Hansen den förhoppningen,
att alla de närvarande skulle förstå att hädanefters med
mera sympati och förståelse följa rösträttskvinnornas
kamp i England.

Mötet slutade klockan 10,45 eftermiddagen.

Salen, som rymmer 420 personer, var i det närmaste

fullsatt af åhörare, och utgjordes publiken hufvudsakli-
gast af kvinnor.

Inga oordningar förekommo. Stockholm den 19 februari
1913.

Carlström

Leopold Durling

lg